

Roggelid, Djupedala och Hovgården

Gustav Andersson, född 1893.

"Det var så tätt med ribbor i taket i köket och allt virket skulle ligga till tork. Kan någon beskriva väggarna med alla verktygen och skruvtving och mallar och hyvelbänkarna och svarvestolen och golvet fullt med halvfärdiga möbler och så skinnpotatisen som kokade på trefoten. I samma gryta skulle vara varmt vattnet till disk. Ett par saltsillar flådda och lite kröser.

1918 tog handlare Eklund hit stensprängare och började dämna i bäcken som landvettersborna och vi processat om i århundrade. Det hade legat många kvarnar här och ålfiske som de trätte om. 1924 kom montörerna och vi fick ljus för tio kronor lampan. Det var samma avgift för strömmen – tio kronor – men det var släckt mellan tio på kvällen och sex på morgnen. Tio minuter före stängning började det blinka. Vi kallade det loppssignalen. Det var minsann inte alla som hade råd att dra in ljus. Det var inte kraft till en enda maskin, eller till en pump. Andrén i Ålgårdsbacka hade maskinhyvel och bandsåg och Colldéns nere vid stationen – men far sa att han aldrig hade råd att leja för sånt. Han hade aldrig råd att gå från hyvelbänken. Han lejde för utesysslorna – dom som inte fruntimren kunde orka. Far hade stått hos andra och snickrat för fjärdepart. Farfar var spelman och byggde själv sin fiol. Den hade en smal mörk inläggning. Dom dansade i Elsabons kammare. Det var din farfars släkt som kom hit som snickardrängar när liesmidet tog slut. Det vet du. Jag har varit blind i många år nu." (1978)

Mathias Andersson i Roggelid var en av de styvaste möbelsnickarna i Lindome och den här praktfulla chifonjén är ett av hans arbeten. Foto Stig Tornehed 1955.